

Невже я дома?

Тетяна Булат

І це не сон. Моя донька вже дома!!!
Закрила очі, щоб не заревіти.
Її життя, давно уже свідоме,
Проходить так, що можна порадіти.

Співає, пише вірші і пісні,
Вся в творчості, завжди себе шукає.
Але не забуває вдалині,
Що родом з України, з Диво-Краю.

З тих берегів, що світяться добром,
Дніпро де вільно котить чисті води,
Де мама завжди зігрівала теплом
І ніжно крилами закриє від негоди.

Ось пташка прилетіла в рідний край.
Поглянула – тут майже не змінилось:
У дідуся в саду цвіте розмай,
Але життя неначе зупинилось.

Війна. Ти відчуваєш повсякчас
Її жахи. Сирени і ракети
Волають і летять навколо нас.
То люди у Кремлі, у кабінетах???

Та я не знаю, щоб жахи такі
Творили люди! Хто ж тоді їх мами?
То нелюди! І мізки їх слабкі!
То мертва нація! Аж до нестями!

Моя дитина третю ніч не спить —
Гудуть сирени, ППО стріляє.
В тривозі, в хвилюванні кожен мить
Її тремтливе серце розриває.

— Я знала, що мене чекає дім,
Що в ньому затишно, усе знайомо.

Війна і Україна. Час руїн...

Невже це все не сон? Невже я дома?